

Az emberi szív

Amikor a vihar elcsitult, a tenger áttetsző felületében nem lehetett kivenni, hogy az égbolt csillagait, vagy a tükörhalak raját látni-e, de az biztos, hogy olyan végtelen és gyönyörű volt a megnyugvó tenger, mint az ég. Összekapaszkodott a két világ, és a vitorlás eme két végtelen szépségű univerzum között lebegett. A csöndben egyszerre csak megszólalt egy mélyen hörgő hang, amely ijesztőbb volt, mint az előbbi mendörgés:

– Időm lejárt, fölöttem újra elszállt hét hosszú év...

A visszhang megismételte:

– Hét hosszú év, év, év... – Ahogy elnémult a visszhang, zörgő csontok, csattogó hangok és karok tompa puffanása hallatszott. A hajóorrba kilépett egy szörnyalak. Arca helyén koponya, homlokcsontját kagylók és korallok díszítették. Alóla zöldes-szürkés, lucskos moszatok lógtak ki a haja gyanánt. Fekete esőköpenyeye alól polipkarok lengtek irányt vesztve. Mind a tíz karja, gombszerű mintázatával néha megragadta a hajó oldalán, néha csak úgy, a levegőbe kalimpált. Egy-egy csáp időnként belekapaszkodott egy vitorlarúdba és megrengette azt. Lába egy rák két óriás ollója volt, amely csípőjéből nőtt ki a föld felé. Csápjai ollós lába körül separték a földet. Köpenye alatt ütemesen emelkedett, lüktetett húsos mellkasa, amely emberi testrészt maradt. A szíve volt az egyetlen, amely az emberi létezéshez kötötte. Szíve dobbanása kísérte a katonán mormogást, amely hangok az emberi és

az állati nyöszörgések furcsa keveredése volt. A hajó belsejéből is hasonló morgás szűrődött ki, egyre erősödő sikolyok kíséretével. Lassan megjelentek Hollandi kapitány matrózai, halak, cetek, kagylók és egyéb vízi teremtmények formáját magukra öltve. Kórusként ismételték Hollandi imáját:

*Hét év telt el azóta, hogy földet értem.
Álmodom és bolyongok a víz mélyében.
Utam a semmi, életem nincs miért,
nem tartok sehová, nem élek semmiért,
Örök kárhozat a hét hosszú év nekem,
ez a pár nap csak az életem...
Óh, halál, miért nem fogadsz be engem?*

A nap első sugara a hajnali ködben megcsillant a sellőszobor fején. Hollandi csontkezével odakapott, a napfény hatására ugyanis az üregben sötétkék szem tűnt elő. Zörgő csont-

jait lassanként szikkadt bőr fedte be, de poliphús csápjai még energikusan rángtak ide-oda. Ahogy lassan elkezdett csörgedezni ereiben a vér, végtagjai emberi testrésszé változtak. Lábai, ollói önkéntelenül védekezve bicskaként nyíltak, csukódtak, míg végül izom és bőr feszült rájuk, majd kirajzolódott egy térdkalács a ruha alól. Átváltozása megviselte testét, botladozva tette meg első lépéseit. Aztán lábaira bakancs került és nadrág, de arca még félig bőr és csont volt. A nap felé fordulva gyűjtötte erejét, növesztette húsát, utoljára a szája íve kerckedett ki, majd testén megfeszülni látszott a fehér ing. Még rángatózott Hollandi, aki évszázadon át bolyongva, hét évente azonban a tenger alatti poklok útjáról visszatérve, szívén keresztül találta meg emberi külsejét. Fiatalos arcán enyhe barázdák jelezték a gyötrelmes évek múlását. Göndör haja hosszan ereszkedett a vállára. Szakálla nemes külsőt varázsolt számára. Ruhája régi időkbeli való volt, megmondani sem lehet, mi féle az. Megkopott, spanyol viharkabáttra emlékeztető furcsa szabás jellemezte. Egész lénye félelmet és tiszteletet parancsolt, úgy állt a hajóorrban, mint egy király. A hajó legénysége ez idő alatt hasonlóképpen változott át furcsa hangok kíséretében. Vajon emberi lények, vagy szörnyek bárkája ez? A furcsa szellemlény, a mélységből feltörő hajó kapitánya és legénysége az, akiről meséltem már nektek. Ő az, akit csak úgy ismernek: Bolygó Hollandi.

